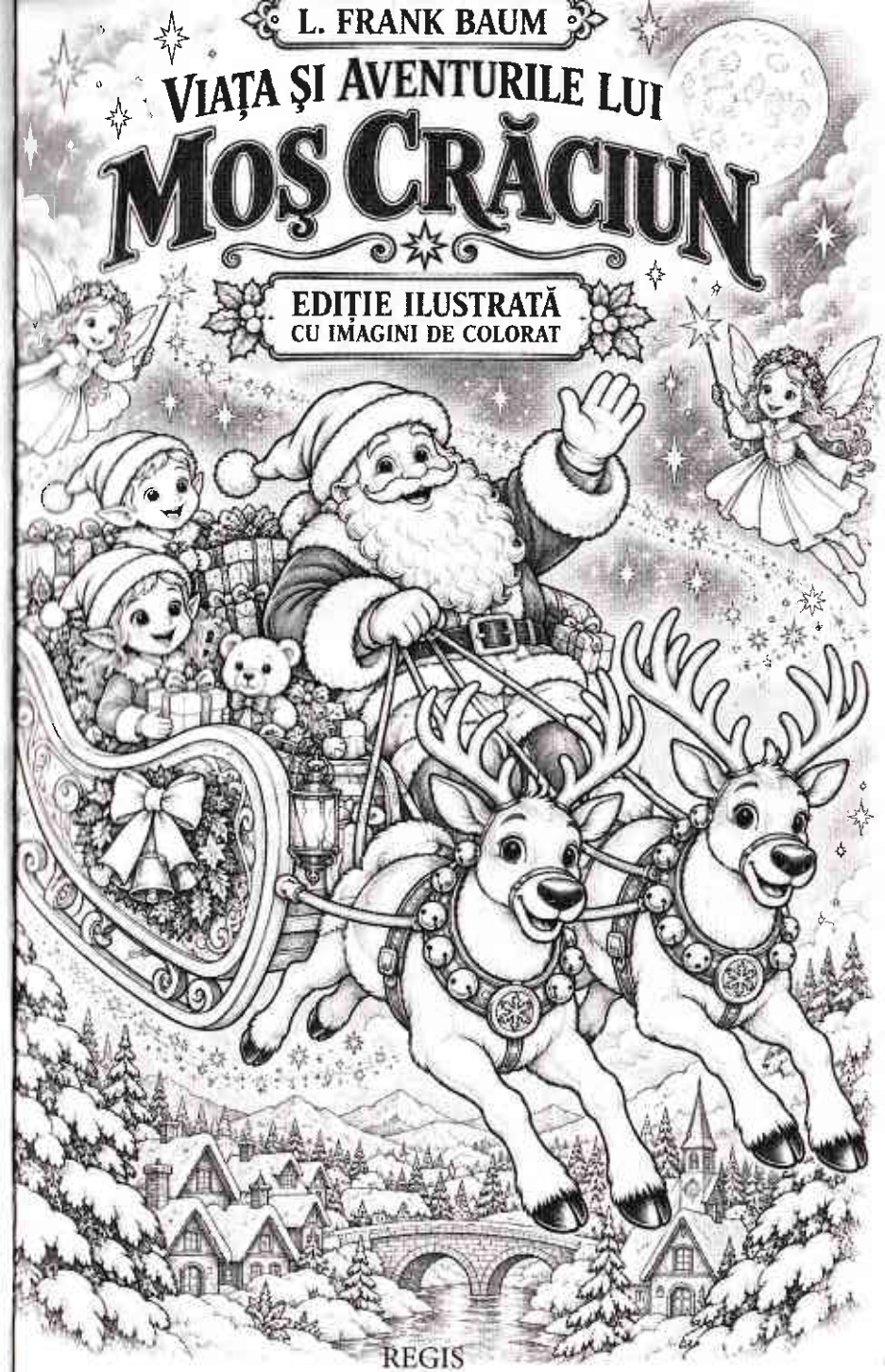
LIBRIS | We know books

L. FRANK BAUM

VIAȚA ȘI AVENTURILE LUI MOȘ CRĂCIUN

EDIȚIE ILUSTRATĂ
CU IMAGINI DE COLORAT

REGIS

LIBRIS | WORLD books

CUPRINS

Despre colecția „Regis Christmas Classics” 3

Despre „Viața și aventurile lui Moș Crăciun” 4

Despre autor 5

VIAȚA ȘI AVENTURILE LUI MOȘ CRĂCIUN

TINEREȚEA

Capitolul întâi — Burzee 7

Capitolul al doilea — Copilul pădurii 9

Capitolul al treilea — Înfierea 15

Capitolul al patrulea — Claus 17

Capitolul al cincilea — Marele Pădurar 21

Capitolul al șaselea — Claus descoperă omenirea 24

Capitolul al șaptelea — Claus părăsește pădurea 28

MATURITATEA

Capitolul întâi — Valea Râsetelor 32

Capitolul al doilea — Cum a făurit Claus prima jucărie ... 38

Capitolul al treilea — Cum au colorat rylii jucăriile 43

Capitolul al patrulea — Cum s-a speriat micuța Mayrie .. 51

Capitolul al cincilea — Cum a ajuns Bessie Blithesome în Valea Râsetelor 56

Capitolul al șaselea — Răutatea awgwașilor 63

Capitolul al șaptelea — Marea bătălie dintre Bine și Rău .70

Capitolul al optulea — Prima călătorie cu renii.....77

Capitolul al nouălea — „Moș Crăciun!".....86

Capitolul al zecelea — Ajunul Crăciunului.....88

Capitolul al unsprezecelea — Cum au fost atârnați pentru prima dată ciorapii lângă coșurile de fum 96

Capitolul al doisprezecelea — Cel dintâi brad de Crăciun.....103

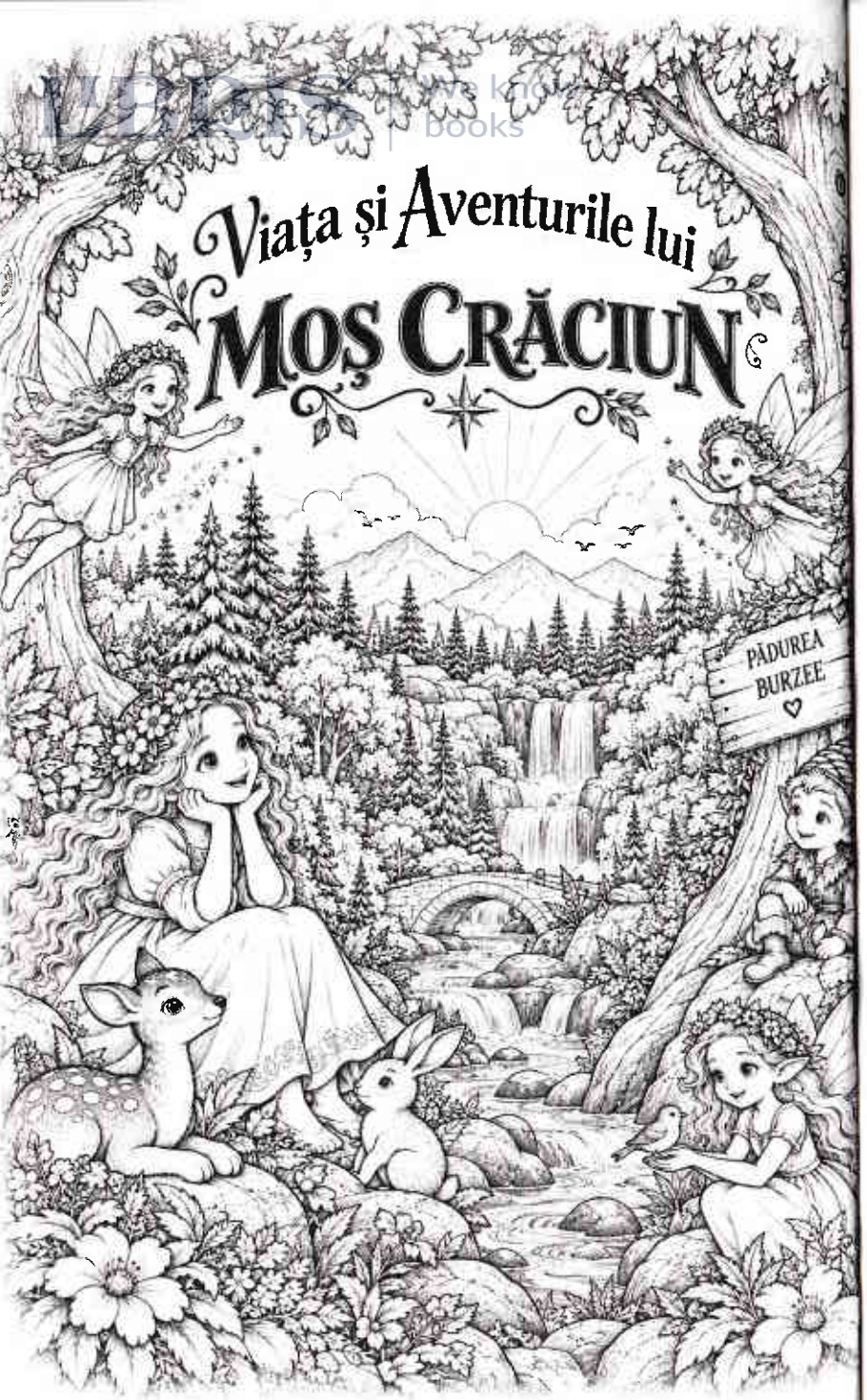
BĂTRÂNEȚEA

Capitolul întâi — Mantia Nemuririi.....107

Capitolul al doilea — Când lumea a îmbătrânit.....116

Capitolul al treilea — Ajutoarele lui Moș Crăciun.....120

LIBRIS We know books

Fiului meu

HARRY NEAL BAUM

TINEREȚEA

CAPITOLUL ÎNTÂI

BURZEE

Ați auzit vreodată de măreața Pădure Burzee? Doica mea îmi cânta despre ea pe când eram copil.

Îmi cânta despre trunchiurile uriașe ale copacilor, care creșteau atât de aproape unele de altele, încât rădăcinile li se împleteau sub pământ, iar ramurile li se uneau deasupra; despre scoarța aspră care le învelea și despre crengile lor ciudate și noduroase; despre frunzișul des care acoperea întreaga pădure asemenea unui acoperiș, în afară de locurile în care razele soarelui izbuteau să-și croiască drum până la pământ, luminându-l ici și colo și așternând umbre stranii peste mușchi, licheni și covoarele de frunze uscate.

Pădurea Burzee este uriașă, măreață și copleșitoare pentru cei care se încumetă să pătrundă sub umbra ei. Când vii dinspre pajiștile scăldate în soare și intri în hățișurile sale, la început ți se pare întunecoasă, apoi plăcută, iar după aceea descoperi că este plină de minunății fără sfârșit.

De sute de ani, pădurea dăinuie în toată splendoarea ei. Liniștea din cuprinsul său nu este tulburată decât de ciripitul veveriţelor dungate și neobosite, de mârâitul fiarelor sălbatice și de cântecele păsărilor.

Și totuși, Burzee are locuitorii săi. Încă de la începuturi, Natura a populat-o cu zâne, knooki, ryli și nimfe. Câtă vreme pădurea va dăinui, ea le va fi cămin, adăpost și loc de joacă acestor blânde făpturi nemuritoare, care se bucură nestingherite de tainițele sale.

Civilizația nu a ajuns niciodată până în Burzee.

Oare va ajunge vreodată? Mă întreb.

CAPITOLUL AL DOILEA

COPILUL PĂDURII

Odinioară, cu atât de mult timp în urmă, încât străbunicii noștri abia dacă ar mai fi putut auzi pomenindu-se despre acele vremuri, trăia în măreața Pădure Burzee o nimfă a pădurii pe nume Necile.

Era rudă apropiată cu puternica Regină Zurline și își avea sălașul la umbra unui stejar cu ramuri larg întinse. O dată pe an, de Ziua Înmuguririi, când copacii își desfăceau mugurii cei noi, Necile ducea Potirul de Aur al lui Ak la buzele Reginei, care bea din el pentru bunăstarea pădurii.

Așadar, după cum vedeți, era o nimfă destul de însemnată. Mai mult decât atât, se spune că era foarte prețuită pentru frumusețea și grația ei.

Nici ea nu ar fi putut spune când fusese creată. Nici Regina Zurline nu ar fi putut spune. Nici măcar marele Ak însuși nu ar fi putut spune.

Se întâmplase cu mult timp în urmă, pe când lumea era încă tânără, iar nimfele erau trebuincioase pentru a păzi pădurile și a îngriji copacii tineri. Apoi, într-o zi pe care nimeni nu și-o mai amintea, Necile se ivise pe lume: strălucitoare și încântătoare, dreaptă și mlădioasă precum puietul pe care fusese creată să-l ocrotească.

Părul ei avea culoarea pufului care căptușește coaja țepoasă a castanei; ochii îi erau albaștri în lumina soarelui și purpurii la umbră; obrajii îi înfloreau în rozul pal care tivește norii la apus, iar buzele îi erau pline, roșii, ușor bosumflate și dulci.

Drept veșmânt, Necile alesese verdele frunzelor de stejar. Toate nimfele pădurii se îmbracă în această culoare și nu cunosc alta care să le fie mai dragă. Picioarele ei delicate erau încălțate cu sandale, iar capul nu-i era acoperit decât de cosițele mătăsoase.

Îndatoririle lui Necile erau puține și simple. Nu lăsa buruienile vătămătoare să crească sub copacii ei și să le răpească din pământ hrana de care aveau nevoie. Îi alunga pe gadgoli, acele făpturi care găseau o plăcere răutăcioasă în a se izbi în zbor de trunchiurile copacilor și a le răni, făcându-i să se ofilească și să moară din pricina atingerii lor otrăvitoare. În anotimpurile secetoase, aducea apă din pâraie și iazuri și umezea rădăcinile copacilor însetați aflați în grija ei.

Așa fusese la început.

Între timp, buruienile învățaseră să ocolească pădurile în care locuiau nimfele; respingătorii gadgoli nu mai îndrăzneau să se apropie; iar copacii îmbătrâniseră, deveniseră puternici și puteau îndura seceta mai bine decât pe vremea când abia înmuguriseră.

Astfel, îndatoririle lui Necile se împuținaseră, timpul începuse să treacă tot mai greu, iar anii care se succedau deveneau mai lipsiți de întâmplări și mai plictisitori decât putea îndura spiritul vesel al nimfei.

La drept vorbind, locuitorilor pădurii nu le lipseau prilejurile de veselie. În fiecare noapte cu lună plină, dansau în Cercul Regal al Reginei. Mai erau și Sărbătoarea Nucilor, Jubileul Culorilor de Toamnă, ceremonia solemnă a Căderii Frunzelor și petrecerea de Ziua Înmuguririi. Însă aceste momente de bucurie se aflau la mari depărtări unele de altele, lăsând între ele nenumărate ceasuri lungi și obositoare. Surorilor lui Necile nici nu le-ar fi trecut prin minte că o nimfă a pădurii putea ajunge nemulțumită. Iar Necile însăși începuse să simtă acest lucru abia după mulți ani de frământări. Dar, odată ce ajunsese la concluzia că viața îi devenise apăsătoare, nu mai avu răbdare să-și îndure soarta. Tânjea să facă ceva cu adevărat interesant și să-și petreacă zilele în chipuri la care nimfele pădurii nici nu visaseră vreodată.

Numai Legea Pădurii o împiedica să plece în căutarea aventurii.

În timp ce această tristețe apăsa greu asupra frumoasei Necile, se întâmplă ca marele Ak să viziteze Pădurea Burzee. Ca de obicei, el le îngădui nimfelor pădurii să se așeze la picioarele sale și să asculte cuvintele înțelepte care îi ieșeau de pe buze.

Ak este Marele Pădurar al lumii. El vede totul și știe mai multe decât fiii oamenilor.

În acea seară, o ținea de mână pe Regină, căci iubea nimfele așa cum un tată își iubește copiii. Necile stătea la picioarele lui, alături de multe dintre surorile sale, ascultând cu luare-aminte în timp ce acesta vorbea.

— Noi trăim atât de fericiți în poienile pădurii noastre, frumoasele mele, spuse Ak, mângâindu-și gânditor barba cărunță, încât nu știm nimic despre suferința și nenorocirile hărăzite bieților muritori care locuiesc în ținuturile deschise ale pământului. Este adevărat că ei nu sunt din neamul nostru, dar unor făpturi atât de binecuvântate cum suntem noi le șade bine să arate milă. Adeseori, când trec pe lângă locuința vreunui muritor care suferă, sunt ispitit să mă opresc și să-i curm nenorocirea. Și totuși, suferința, în măsură cumpătată, face parte din soarta firească a muritorilor, iar nouă nu ne este îngăduit să ne amestecăm în legile Naturii.

— Cu toate acestea, spuse frumoasa Regină, înclinându-și capul auriu către Marele Pădurar, îndrăznesc să spun că Ak i-a ajutat adeseori pe acești muritori nefericiți.

Ak zâmbi.

— Uneori, răspunse el. Atunci când sunt foarte mici — „copii", cum îi numesc muritorii — m-am oprit și i-am salvat din nenorocire. În viața bărbaților și a femeilor nu îndrăznesc să mă amestec; ei trebuie să poarte poverile pe care Natura le-a așezat pe umerii lor. Dar pruncii

neajutorați, copiii nevinovați ai oamenilor, au dreptul să fie fericiți până când cresc și devin în stare să îndure încercările vieții omenești. De aceea socotesc că sunt îndreptățit să-i ajut.

Nu cu multă vreme în urmă — poate cu un an — am găsit patru copii sărmani, strânși unul într-altul într-o colibă de lemn și înghețând încetul cu încetul. Părinții lor plecaseră într-un sat din apropiere după hrană și, înainte de a pleca, aprinseseră focul pentru ca micuților să le fie cald în lipsa lor. Dar se stârni o furtună, iar zăpada se adună în troiene de-a curmezișul drumului, așa că părinții întârziară mult până să se întoarcă.

Între timp, focul se stinsese, iar gerul pătrundea în oasele copiilor care așteptau.

— Sărmanii de ei! murmură încet Regina. Ce ai făcut?

— L-am chemat pe Nelko și i-am poruncit să aducă lemne din pădurile mele și să sufle asupra lor până când focul s-a aprins din nou și a încălzit odăița în care zăceau copiii. Atunci au încetat să mai tremure și au adormit până la întoarcerea părinților.

— Mă bucur că ai făcut aceasta, spuse buna Regină, privindu-l luminoasă pe Marele Pădurar.

Iar Necile, care ascultase cu însuflețire fiecare cuvânt, șopti la rândul ei:

— Și eu mă bucur!

— Chiar în noaptea aceasta, continuă Ak, pe când ajungeam la marginea Pădurii Burzee, am auzit un scâncet slab, și mi-am dat seama că venea de la un prunc omenesc. Am privit în jur și am găsit, aproape de pădure, un copilaș neajutorat, culcat gol-goluț în iarbă și plângând amarnic. Nu departe, ascunsă de copaci, stătea la pândă leoaica Shiegra, hotărâtă să-l mănânce la cină.

— Și ce ai făcut, Ak? întrebă Regina, cu răsuflarea tăiată.

— Nu mare lucru, fiindcă mă grăbeam să-mi întâlnesc nimfele. I-am poruncit însă Shiegrei să se culce lângă prunc și să-i dea lapte, ca să-i potolească foamea. Apoi i-am spus să dea de veste tuturor fiarelor și târâtoarelor din pădure că nimeni nu avea voie să-i facă vreun rău copilului.

— Mă bucur că ai făcut aceasta, spuse din nou buna Regină, răsuflând ușurată.

De data aceasta însă, Necile nu-i mai repetă cuvintele. Cuprinsă deodată de o hotărâre neașteptată, nimfa se strecurase pe nesimțite de lângă grup.

Trupul ei mlădios zbură cu iuțeală de-a lungul cărărilor, până când ajunse la marginea măreței Păduri Burzee. Acolo se opri și privi curioasă în jur. Niciodată până atunci nu se aventurase atât de departe, căci Legea Pădurii rânduise ca nimfele să rămână în adâncurile sale cele mai tainice. Necile știa că încălca Legea, dar nici măcar acest gând nu-i putu opri pașii ușori. Se hotărâse să vadă cu ochii ei pruncul despre care le vorbise Ak, deoarece până atunci nu zărise niciodată un copil al oamenilor.

Toate ființele nemuritoare sunt create pe deplin crescute; printre ele nu există copii.

Privind printre copaci, Necile văzu copilul culcat în iarbă. Acum dormea liniștit, după ce laptele Shiegrei îi alinase foamea. Era prea mic ca să știe ce înseamnă primejdia; atâta vreme cât nu-i era foame, era mulțumit.

Nimfa se strecură fără zgomot până lângă copilaș și îngenunche pe covorul de iarbă, iar veșmântul ei lung, de culoarea frunzelor de trandafir, se desfăcu în jur asemenea unui nor străveziu.

Pe chipul ei frumos se citeau curiozitatea și uimirea, dar mai presus de toate, o milă duioasă, aproape maternă.

Pruncul era nou-născut, rotofei și trandafiriu. Era cu totul neajutorat.